

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1. leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 24. sušca, 1893.

List 12.

Žalostni Materi Božji.

Pod križem, kjer vtopljenja si v bolesi,
Kleče te. Mati! prosim odpuščanja:
Križale so, oh, tudi moja djanja
Ti Sina ljubega, — imam na vesti. —

Jaz hodil sem po širni zlobe cesti,
Vdeležil z grehi strašnega križanja;
Na križ z Njim! kričal z Judi brez nehanja,
Ostudnih grehov bič deržaje v pésti.

A zdaj, ko vidim Jagnje umorjeno,
Kako boli tó, peče neizrečeno!
Spoznam, o Mati žalna, kaj sem storil.

O Mati mila! prosim te odpusti,
Besedico tolažbe le izusti,
In sladki mir mi v sercu bo zazoril.

Radoslav.

Oznanjenje Marijino.*)

O veselo oznanilo,
Božje milosti spomin,
Srečno rajsko sporočilo,
Nam spočet je Božji Sin?

O ljubezen, o dobrota!
Dar Očeta večnega:
Videl človek bo — sirota
Zdaj Zveličarja sveta.

Kar je Adam kdaj zagrešil,
Kar zakrivil rod njegov
Bo ga Božji Sin zdaj rešil,
Iz oblasti zlih duhov.

*) Op. K pesmi „Najboljša luč“ št. 10, 10 sušca naj se
blagovolji pristaviti: „Poslovenjena iz Nemskega.“ —

Vsa ponižna Božja Dekla
Čuje angeljski pozdrav,
Vda se, mine sužnost pekla
Milost sije iz višav.

O veselo oznanilo,
Vekovite milosti,
Naj hvaležno se glasil,
V duše, v serca vsih ljudi.

O Marija! slavo vedno
Naj glasi ti celi svet,
Bitje Ti edino-vredno
Da Bog Sin Ti je spočet.

Radoslav.

Matere in vojaki.

„Primorski List“ je v 6. števil. prinesel kratek
spisek, ki je gotovo mnogim čisto iz serca vzét. Piše
namreč, kako morejo matere ali sestre pomagati si-
novom, in bratom, ki so pri vojaki. Jaz bi spisek
samo še nekoliko spopolnil. Že marsikteri mladenč
je rekel: „Takrat sem bil pervikrat pijan, ko sem
bil šel na ogled zarad vojaščine.“ Res je taka.
Prav pogosto so mladeniči klicani zarad vojaščine
v postnem času in še zlasti poslednje naj svetejše
postne dni, ter pogosto opijeni cevkaajo, vriskajo in
ukajo po cestah in ulicah, (velikrat gredé memo
cerkve), in motijo mašnike in vernike pri sv. maši,
potem ko so taki mladenči čez noč po kerčmah po-
pivali. Kako žalostne so dobre matere in očetje, ko
vidijo, da marsikteri poprej dobri mladenči se v dru-
ščini tako ušémijo, da so mirnim ljudem v spotiko
in nadlego, sami sebi pa ostro odgovornost pred
Bogom nakopujejo! Že večkrat me je navdajala misel,
da bi bilo dobro, ako bi ob času, ko mladina ima
iti na ogledovanje zastran vojaščine, gospodje du-
hovni v nekterih pridigah in naukih mladenčem svoje
duhovnije poseben poduk dajali, kako naj se obna-
šajo po mestih, terjih itd., kamor jim je hoditi se
skazovat, česa se jim je o taci prilikah posebno

varovati, namreč pijančevanja, preklinjevanja, divjega kričanja, živinskega vpitja in rujovenja po ulicah, ogibati se spotikljivih kerčem, kužljivega osebstva itd. Ugovarjalo se bode, da nič ne pomaga pri taci; pa nekoliko že pomaga, saj takim, ki doma še niso čisto sprideni in pohujšani. Dopovedati bi jim bilo tudi, da kadar svojo reč opravijo, naj se precej domú vernejo, ne pa, da bi se po ulicah potikali in pijani kričali: „Auf!... Taughch!“ in kar je enacega.

Toliko in še več bi bilo prevdariti, še predno mladenec gre v vojno. Ako pa je že vojak postal, pravi spisek: „denarja jim mnogo matere težko morejo pošiljati;“ gotovo pa je, da je velikrat tudi nevarno jim denar pošiljati, zlasti mnogo ne, ker to jim rado priliko daje, da se navadijo zapravljanja, pijančevati, še kaj hujšega.

Lepo uči dalje omenjeni spis, ko pravi: vojaki potrebujejo še bolj druge podpore. Komu niso znane brezštevilne nevarnosti, v katerih se vojaki nahajajo? Proti tem jim lahko pomagajo z molitvijo. Še več: s tako molitvijo pridobiti zamorejo molivci sami sebi odpustkov. Sv. oče Pij IX so določili: 1. Vsi tisti, ki molijo za vojake očenaš in češčenamarijo, da bi kerščansko živeli in tudi v skušnjavah verno se obnašali, dobijo 100 dni odpustka; popolni odpustek pa, ako to molijo celi mesec in opravijo spoved in sv. Obhajilo; ravno tako dobé popolni odpustek, ako to opravijo v praznik Marijinega vnebovzetja, sv. arhangelu Mihaela, sv. Jožefa, sv. Florijana in sv. Barbare. — Vsak dan očenaš, češčenamarijo moliti za vojake, to gotovo ni veliko in pretežavno, in vendar mnogi mladenči se bodo s tem obvarovali v vojaščini smertnega greha, ako bodo zanje molili. Matere, sestre, lejte, koliko merete dobrega storiti za svoje domače, ki so pri vojaki, da služeči zemeljskemu vladarju ne žalijo večnega Vladarja nad zvezdami.

Drugo je tudi to, da marsikteri mladenči, ki pridejo z vojne domú, prinesó iz mest, trgov ali sploh iz tujih krajev slabe navade in trosijo kužne reči med ljudi, kar je silo pregrešno in si taki bivši vojaki grozen odgovor pred Bogom nakopujejo! Spominjam se, ko sem bil še dečko, je prišel eden mojih sorodnikov domú in marsikaj pripovedoval, kar je videl, skušal ali slišal, pa nič pohujšljivega; rekel je pa tudi: „Videl sem pa tam dve reči, ki jih nikoli nikomur ne povem“... Ali ni taki vojak hvale vreden? Taka previdnost je pa tudi svetovati marsikterim šolskim mladenčem, ki pridejo iz mest domú na kmete, ali delavcem, ki pridejo iz daljnih dežel. Vsak naj pobira rožice in zasaja svoji domačiji, ako jih je kaj nabral na tujem; ternje naj pa tam pustí, kjer je bilo, da ne bo svoje domačije okuževal in strupil.

O liberalizmu.

Pogovor na železnici. — Prosto po italijanskem izvirniku priredil J. J.

IV. Poglavje.

(Dalje.)

— Liberalizem najpervo navadi ljudi misliti, da se Bog za svet sploh nič ne meni ne, in zatoraj se ljudje kmalu navadijo živeti brez Boga.

— To je popolnoma res.

— In logična posledica temu je, da je liberalizem podlaga in izvor brezvérstvu — ateizmu.

— Priznavam, da imate čisto prav. Vendar pa se mi zdi, da delate prevelike skoke v svojem dokazovanji.

— Zakaj? Le pomislite. Brezverec (jaz govorim le o onem, ki je brezverec iz prepričanja, ne o onem, ki je le iz brezbržnosti in malomarnosti) mora vendar sklepati: Bog se ne pripoznava, toraj tudi ne biva.

— No, ta je lepa!

— In vendar je takó! Ako je Bog in je le-tá stvarnik vsega bivajočega, tedaj bi ga morali častiti. Brezvercu pa je prvi princip izključenje vsega nadnaravnega (čeznatornega). Toraj filozofu ne preostane nič drugega, nego reči: „Če bi Bog v resnici bival, bi ga morali ljudje častiti; a ljudje ga ne časté, toraj tudi Boga ni.“ Toraj če priznavamo liberalizem, priznavati moramo tudi opravičenost ateizma — brezbožstva.

— Razumevam.

— In to je tudi vzrok, da se moderne države priznavajo za brezverske. Najpervo pričo s tem, da priznavajo vsem veram iste pravice; prvi korak za tem je verski indiferentizem, drugi nevera, tretji in zadnji ateizem (brezbožstvo).

— In vsega tega je kriv liberalizem?

— Kdo drugi? — Saj sem Vam to vendar zadostno dokazal.

— Kako to? Liberalizem sicer razgláša svobodo za vse, a dalje ne gre.

— Tu imate čisto napačne nazore. Ako je enkrat dan vzrok, dan je ob enem ž njim tudi učinek. Ako sunem mirno stoječ voz, začel se bode premikati. Res je sicer, da ga jaz niti ne rinem niti ne vlečem; toda kdo drugi je vzrok?

— To Vam že priznavam; a pomisliti je, da liberalizem ne dela takó.

— Liberalizem dela ravno tako. On pravi ljudstvu: „Svoboda za vse!“ In če ljudstvo iz tega izvaja najskrajnejše posledice, kedó je temu kriv, če ne liberalizem, ki daje človeštvu tako usodne nauke?

— Dasiravno nerad, moram vendar-le priznati, da imate popolnoma prav.

— Dobro tedaj! Sedaj sem Vam dokazal, da je liberalizem kriv nevere in brezbožstva; sedaj Vam hočem dokazati še to, da je tudi vzrok nenravnosti, vse nečednosti in spačenosti.

— Ali prosim, samó prenačliti se nikar v svojih terditvah.

— O, ne bodem se prenačlil ne; le bodite, kar se tega tiče, brez vseh skerbi!

— Ali ste si pa tudi v svesti, kaj da terdite? In ste o tem tudi popolnoma prepričani.

— Prav takó, kakor da je dvakrat dve štiri.

— Ne vem; skoraj bi si usojal o tem dvomiti.

— A po krivici.

Vlak je prišel med tem bolj počasi voziti; bližali smo se Brešiji.

— Vozili smo se ravnokar po najlepših krajih cele železniške proge. Seveda jih niti videla nisva; tako sva bila zatopljena v razgovor in dokazovanje.

— To pač ni nikako zlo, odvernil sem jaz. Pot od Brešije do Verone je še mnogo bolj raznolična in zanimiva.

— Da, med potjo iz Torina do Brešije spremeni ste moje mišljenje v marsičem — In obmolknil je. Očividno bil je zatopljen v globoke misli.

Ko je vlak zapustil postajo v Brešiji, obernil se je odvetnik k meni, rekoč: „Dokončajva razgovor; vprašanje je važno in težavno, in verhu tega ima človek le redkokedaj priliko misliti nanje. In jaz ljubim jasnost nad vse.“

— Meni je prav, ako tako želite.

— Nadaljujte dokazovanje, koje ste prej pretergali. Zadnja Vaša terditev je bila, da je liberalizem izvor nenravnosti.

— Dobro, to Vam dokažem z dvema besedama: 1.) Ker liberalizem pripušča svobodo za vse, pripušča jo tudi za zlo.

— Oho, kedó Vam je pa to povedal!

— Prosim, kedor se zove liberalca in tega ne priznava, ni logičen v svojih sklepih in zaključkih. A ljudstvo je v svojem ravnanji popolnoma logično in izvaja tudi to posledico iz principa liberalizma. No, kaj pravite k temu?

— Prosim, nadaljujte

2.) Nevera in brezbožstvo povzročata brez dvojbe nenravnost in razberzdanost. Liberalizem pa je izvir nevere in brezbožstva; to je naravno in samo ob sebi razvidno, da je liberalizem tudi izvir nenravnosti.

— In neposredni izvir nenravnosti je brezbožstvo? O tem bi dvomil...

— No, tu Vam pač ni treba nič dvomiti. Brezbožnik se nima ničesar bati po smerti in tudi ničesar ne upati. Vso svojo srečo iskati mora tedaj na zemlji. In to tudi dela: „Uživajmo, veselimo se, dokler živimo; saj po smerti tako vse mine!“ To je njegovo ostudno gêslo in potem se tudi ravna. On ne kroti in ne berzda razuzdanega poželenja, in čemú bi ga tudi? — Pogrezuje se v svojih strastéh in mesenosti.

— In človeku že prirojeno čuvstvo poštenosti?

— Molčite no, tega niti sami ne verjamete. Zakaj bi ne kradel, ne ubijal itd., če mi je to v korist, in če se mi ni bati nobene kazni... In moj živi dan! kake kazni naj se bojim, če ne verujem, da čuje nad nami vsevidno okó strogega in neizprosli-vega Sodnika?

— Saj imamo vendar človeške postave...

— Prazna slama! Kaj naj nam še brani ubijati, krasti, če ni Bogá. Morebiti surova sila, kanoni, véšala?...

— Gotovo...

— Kaj še ne vse! Ako je ljudstvo sprideno, sprideni morajo biti tudi sodniki, vojaki, vlada... In kaj pride potem?

— No potem... Prekucije, dinamit, umori... Padajo altarji, rušijo se prestoli... Prevrat na prevrat, prekucija za prekucijo. In vladarji, maziljenci Gospodovi, tresejo se v svojem škerlatu. In ljudstvo? Ni li še nesrečnejše nego poprej?

— Prav imate! Vse to vzeli ste mi takorekoč z jezika. In doba prekucij še ni minula. Mar ne vidimo dan na dan, kako vstajajo najnenaravnejše in ravno zato najnevarnejše strasti med narodi? Se-li ne bližamo socijalni revoluciji, ki hoče zateptati vse, kar je dobrega z Božjo pomočjo doveršil človeški duh?

— Ali tega vendar ne morete terdit, da je vsemu temu kriv liberalizem?

— Kdo nekje drugi! Liberalizem je razkristijanal narode in dela to še dandanes; on je napravil poduke

in šole brezverske in drugo zlo na svetu. In kaj izvira iz tega? Hudodelstva se strahovito množijo, povsodi vrè in kipí; vsakdo se bojí, da utegnejo zdivjati razberzdane strasti, prekucija in vse hudo, kar take dogodbe spremlja.

— To Vam rad priznam. Vsacega dobromislečega človeka navdaja to s skerbjo in strahom.

— Zahvaliti se imamo za to liberalizmu. On nas je naučil upirati se svojemu Očetu in edinemu Gospodu. In če že njega samega ne spoštujemo, kakó naj častimo posvetno oblast, kakó naj spoštujemo zakone, svojo čast. — Marsikteri verjamejo zvijačnim zapeljivcem, češ, da se jim bode poslej bolje godilo, a varajo se. In še mnogo slabije bi se jim godilo že sedaj, ko bi ne bili podedovali takorekoč ogromnega premoženja (duševnega, mislim, ne gmotnega) iz starih, drugačnih časov. In sedaj zapravlja človeštvo lahkomišljeno le-tó podedovano premoženje, kakor „zgubljeni sin“, o katerem govori sveto pismo. In kaj bode ostalo poslej?

— No, ostalo ne bode ničesar.

— O, ostalo bode pač, a dobrega ničesar ne. Ostal bode socijalen polom, razvaline, zmešnjave, ako se nas poprej ne usmili Bog in nas ne popelje spet nazaj v svojo sveto Cerkev.

— A vendar se napredek ne more tajiti.

— Kak napredek? Divjaštvo, ali prav za prav zdivjanost!

— No, jaz mislim parne stroje, telegrafe itd.

— Gotovo so to prav lepe iznajdbe in tudi koristne. A civilizacija pač ne obstoji samo iz teh in drugih podobnih stvari.

— To imate prav.

— Moralnost, naravstvenost, propada vedno bolj in vsi globoko misleči in učenjaki tožijo, da se vedno bolj in bolj povračamo nazaj v divjaštvo.

— Tudi to je res.

— In to zlo raste od dne do dne. Sevêla, v svoji zakerknjenosti do Bogá in svete cerkve iščejo liberalci raznih čudnih in neumnih pomočkov, kakó bi narode rešili npravstvenega propada. Takó so nekateri pričeli priporočati v ta namen — telovadbo, pri kateri se toliko mladine žalostno ponesreči.

— Smešno!

— Gotovo smešno, kajti po tem nauku bi moral biti najboljši telovadec tudi najbolj moralen in npravstven človek pod milim nebom.

— Odvetnik ni odvernil ničesar; molčal je, toda samo en trenotek, potem pa je dejal: „Ne morem tajiti, da imate prav. Vaše misli vredne so natančnega premišljevanja; kar sem želel, dokazali ste mi popolnoma.“

Obmolknila sva oba in mirno premišljevale dalje puhala.

(Dalje na-1)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Poterdilo. Priserčno zahvalo Vam izrekamo za poslanih 20 gld. (dvajset goldinarjev), katere smo ravnokar prejele po čast. gospodu J. Bilcu. Ljubi Bog naj Vam, prečastiti Monsignor, stotero poverne skerb in naklonjenost, katero skazujete nam ubogim redovnicam. Vašim blagim željam bomo z veseljem ustregle ter molile z vsemi nam izročenimi otroci za Vas in za miloserčne darovalce.

Priporočivši se Vaši nadaljni naklonjenosti, z vsim spoštovanjem bivam...

najpokornejša služabnica

Marija Ingonda Pavlin,

„ub. šolska sestra de Notre Dame.“

V Ternovem, 18. marcija 1893.

Iz II. Bistrice 20. sušca. (Iz osebnega pisma naj se derzujemo posneti naslednje o bisterški šoli in o Pompejski božji poti.)

Prejel sem 20 gld za naše „Uboge sestre de Notre Dame,“ ktere se Vam ponižno in serčno zahvaljujejo, kakor razvidite iz priloženega zahvalnega pisma. — Sprejmite tudi od moje strani lepo zahvalo za dobroto in naklonjenost, ktero skazujete našim pobožnim in pridnim redovnicam, ktere so pravi blagoslov Božji za naše kraje. Pri vsih zaprekah in težavah, s kterimi se imajo redovnice boriti, vstav vendar lepo napreduje, tako, da podučujejo redovnice sedaj v 4 razredih nad 170 deklic, kakih 30 ponavljajočih šolaric in 17 gojenk. Sedaj imajo pravico javnosti. Drugega jim sedaj ne manjka, kakor vsaki učiteljici kakih 80 do 100 gld letne nagrade in potem bi bil vstav na nogah. Bog predobri naj blagoslovi in podpira našim krajem tako potrebno redovniško šolo! —

Gotovo bo nekaj naših romarjev obiskalo tudi južno Italijo, Neapelj in druga zanimiva mesta. Neizrečeno škoda bi bilo, da se pri tej priliki ne poklonijo Pompejski kraljici sv. Rožnega venca, ktera sedaj tolke milosti skazuje svojim častivcem. Od razvalin Pompejskih do slavne bazilike ni menda več kot pol ure. Prav bi bilo, da Danica z gorečo besedo opomni dotične romarje, naj ne pozabijo rožnovenške Kraljice na njenem prestolu počastiti. Nadjam se, da bom zamgel o tem jest poslati v kratkem daljši dopis. (Prosim, in hvala že naprej! Vr.)

Maribor. (Postni pastirski list lavantinskega knezo-škofa.) (Dolge.) Ta čudovita edinstvo in enakost v veri in nauku, v zakramentih in službi božji in v vladarstvu sv. cerkve je pripravila že mnogo drugovernikov, da so se skesano vernili v naročje matere sv. cerkve. Zlasti na Angleškem so začeli mnogoteri možje marljivo preučevati cerkveno zgodovino in so se prepričali, da se naša sv. cerkev ni nič spremenila od apostolskih časov do tega trenutka in da je ena in ista po vsem širnem svetu. Bog je njihov trud obilo poplačal s tem, da njim je podelil luč edinostne sv. vere katoliške. Dolga versta veljavnih mož se je povernila od krivoverskih pogubnih zmot v rešilno sveto cerkev. Med temi spreobrnjenici so najbolj zasluži Vijem Faber, Neumann in Maning, ki so z zgovorno besedo in pa s spretnim peresom branili čast ljubljene neveste Jezusove, sv. katoliške cerkve. Ljubi moji Lavantinci! Hvalimo in slavimo Boga, da smo od katoliških starišev rojeni in od mladih nog v kerščanski veri poučeni, da premoremo v sveti cerkvi mirno živeti in srečno umreti. Pač za vseh časov je bila pobožnih vernikov najiskrenejša želja ta, da so ostali združeni in zedinjeni s sveto cerkvijo; ločitev od nje je bila pa vselej najhujša nesreča za vsakega kristjana. Nam katoliškim Avstrijanom se pa spodobi še posebej, da hvalimo Gospoda vojskinih trum za edinstvo v veri naše sv. cerkve, ker je ona poleg naše preslavne in svetle habsburške rodovine najmočnejša vez med različnimi narodi avstrijskimi. Deržimo se zatorej neomajano katoliške

vere, milosti polnih zakramentov, vidnega poglavarja, ki je od Jezusa Boga-človeka postavljen, da brani in ohrani edinstvo v sveti cerkvi. Sij so rimski papež nosilni steber edinstva v naši cerkvi; kajti brez papeža bi ne imeli ene edine cerkve, nahajale bi se le posamezne verske občine. Molimo v ta namen, da prenehajo krive vere in nesrečni razkoli, da postane eden pastir in eden hlev. Bodimo pa tudi med seboj edini in složni po vzgledu miroljubnega Leona XIII katerih klic in opomin se glasi davi in drevi: mir med cerkvijo in državo, mir med narodi, mir med stanov, mir in ljubezen med katoličani, kakor želi tudi sv. Pavel to, pišeč: „Bratje! bodite ene misli, imejte mir, in Bog ljubezni in miru bode z Vami.“ (II. Kor. 13. 11.) Složnost in ljubezen sta dičili perve kristjane, da so jih celo neverniki občudovali in pohvalno o njih govorili: „Glejte, kako se ljubijo med seboj!“ Elinost v veri in ljubezni je varna pot v nebeško domovino, kjer kraljuje večno sladki mir. Hvala Bogu za sveto katoliško cerkev. Verujem v sveto katoliško cerkev!

IV. Božja je cerkev po svoji svetosti in svojem vplivu na razvoj in omiko človeškega rodú.

Prava cerkev mora biti sveta, ker je tudi Jezus na svet prišel in svojo cerkev ustanovil zato, da nas posvečuje. Pri zadnji večerji je molil Gospod: „Jaz sam se za njih posvečujem, da bodo tudi oni posvečeni v resnici.“ (Jan. 17. 19.) In sv. apostol Pavel uči: „Kristus je ljubil svojo cerkev in je sebe dal za njo, da jo posveti in si pripravi častitljivo cerkev brez madeža ali gube ali kaj enakega, in da je sveta in neomadežana.“ (Efež. 5, 25—27.) Po tem znamenju svetosti nadkriljuje naša sv. cerkev nedosežno vse druge verske družbe. Svet je njen začetnik Jezus Kristus, svet je njen nezmotljivi nauk, sveti so njeni zakramenti; in obto so se nahajali v sveti cerkvi v vsaki dobi svetniki in svetnice, katerih svetost in pravičnost je Bog očitno poterdil s čudeži. Pa tudi mi vsi sedanji udje sv. cerkve se lahko posvetimo, ako se vestno poslužujemo njenih pripomočkov.

Rekel sem, v cerkvi so se vedno nahajali svetniki in svetnice. Te resnice ne more nihče utajiti, ker ne more nihče čednostnega življenja svetnikov izbrisati iz zgodovine. Z življenjem svetnikov je pa nepobito dokazano, da je svet tudi nauk naše cerkve in so sveti njeni zakramenti, ker so se kristjani ravno po tem nauku in po teh zakramentih posvečevali. Tu velja izrek Gospodov: „Iz sadú njih bodete spoznali.“ (Mat. 7, 16.) Sv. cerkev ni nikoli pogrešala svetnikov, katere bi smeli imenovati angelje v človeškem mesu. Ti izvoljenci božji so se odlikovali po modrosti, milobi in ljubeznjivosti, kakor po odločnosti, kreposti in zderžljivosti. Tudi pobožne žene in bogoljubne device so darovale za Jezusa in njegovo sv. vero vse, kar jim je bilo drago ljubo, celo kri in življenje. Nedolžni otroci se radi ozirajo na zvezdnato nebo in si najjasnejše zvezdice izbirajo in pravijo, ta-le je moja, una tam je pa tvoja. Tudi šteti poskušajo migljajoče lučice, prešteti jih pa le ne morejo. Pa naj prešteje kdo svetle zvezde na kerščanskem nebu, izvoljene svetnike in svetnice božje! Naj jih prešteje, če jih premore! Ako jih pa prešteti ne moremo, jih pa hočemo vsaj nekoliko naštet.

Pred vsem imenujemo sv. očete izhodnje cerkve, kakor pravicoljubnega sv. Justina, ki je z zgovorno

besedo branil zaničevane in zatirane kristjane pred rimskimi cesarji in je okoli leta 167 za Jezusa svojo kri prelil. Leta 117 je v Rimu mučen bil slaven škof Antiohijski sv. Ignacij, kateri še sedaj po svojih dragocenih pismih sluje. Koščice njegove, kolikor jih niso požerli levi, ki so ga v zverinjaku raztergali, zbrali so kristjani skerbno in so jih kot svete ostanke shranili. Kako žarno se sveti v boju zoper Arijance sv. Atanazij Veliki. Arijanci krivoverci so tajili božjo čast Kristusovo, sv. Atanazij jo je pa branil do poslednjega izdihljeja; leta 373 ga je ljubi Jezus po dolgoletnem trudu na plačilo poklical. V Kapadociji je živel v četrtem veku troje prijateljev, troje svetnikov: sv. Bazilij Veliki, sv. Gregorij z Nazijana in z Nise. Lepo so ti trije škofje učili, še lepše so pa živeli. Leta 407 je v pregnanstvu umrl sv. Janez Krizostom. Tako ubrano in mikavno ni nikdo svetih resnic razlagal, kakor ta globokoumni mož; zato mu pravimo, da je Zlatoust. Dražji ko zlato so njegovi nauki in slajši ko pevcev pesem sladka. Silo prijetna in prijazna prikazen med svetniki božjimi je sveti Janez Damaščan, goreč častilec deviške matere Marije, v katere rajski družbi se že veseli sem od leta 754. Rad bi Vam še kaj povedal o drugih uzornih možeh vzhodnje cerkve, kakor o sv. Polikarpu, o sv. Efremu in sv. Epifaniju, ali hiteti moramo dalje, da še omenim nekatere odličnjake zapadne cerkve. V Lijonu, imenitnem mestu južne Francoske, je umrl l. 202 sv. škof in mučenec Irenej, ki je tako temeljito kakor mirno pobijal in zavračal razne krivoverce. Njega je posnemal plemeniti škof Kartagenski sv. Ciprijan, ki je vesel vskliknil, hvalo Bogu! ko so mu naznanili, da bode obglavljen. Odpeljali so ga dne 14. septembra leta 258 na morišče, kjer je biriču podelil 25 zlatov, si je potem sam zavezal oči in je mirno položil svojo glavo na klado, da mu jo odsekajo. Ko so kristjani to slišali, zagnali so jok in stok, kličeč po mestnih ulicah: „O pojdimo, da umerjemo ž njim.“ Kdo ne pozna sv. Ambrozija, škofa milanskega, ki je cerkveno petje z umetnostjo svojo veselo povzdignil? njegovi napevi se še sedaj v milanski katedrali glasijo. Kaj bi rekli o slavnoznanem Hijeronimu, katerega zibelka je beržkone tekla v naši domovini v prestarem Stridonu? Prepotoval je skoro vso znano zemljo, je poznal vse učene spise in je sveto pismo stare in nove zaveze preložil na latinski jezik. Skerbno je sebe in druge na smert pripravljaj in je v Betlehemu kot puščavnik umrl leta 420. On sluje kot najučenejši cerkveni oče in njegov prijatelj sv. Avguštín kot najduhovitejši. Sami dobro veste, koliko je sv. Avguštín, škof hiponski, premišljeval o presveti Trojici in kako se mu je angelj v podobi nedolžnega deteta prikazal ter ga poučil, da naj sveto Trojico ponižno molimo, ker je razumeti ne moremo.

Za cerkvenimi očeti so častnega spomina vredni sveti menihi, izmed katerih bodi omenjen sv. Benedikt, oče zapadnih redovnikov in pisatelj „zlatega pravila“ za mnogozaslужni red benediktinski; sveti Bernard, ki še danes po svojih medosladkih spisih spodbuja in razveseljuje kerščanske občine; sv. Frančišek Asiški, ki je plamenel za Jezusa in je vpeljal častiti red očetov Frančiškanov. Po svoji goreči zgovornosti je slovel sv. Dominik, po svoji globoki ljubezni do Boga in do bližnjega sv. Bonaventura serafinski in izredno še pa sv. Ignacij Lojolán, ki je

vstanovil družbo Jezusovo, katera je po svoji učenosti in gorečnosti v vzgojevanju mladine in po svojih misijonih med neverniki pa tudi po naših krajih bila in je še ena najkrepkejših podpor svete katoliške cerkve. Njegov učenec in duhovni sin je bil sv. Frančišek Ksaverij, ki je brez broja nevernikov v Aziji za Jezusa pridobil in jih kerstil s svojo roko, katera še sedaj strohnela ni in se hrani v Rimu v cerkvi sv. Ignacija. Kar je jasna danica med zvezdami, to je sv. Tomaž Akvinski po svoji učenosti in deviški čistosti med cerkvenimi učenjaki. Njega so sv. oče Leon XIII v svojem apostolskem pismu dne 4. avgusta 1880 proglasili patrona kerščanskih šol. Filotejo sv. Frančiška Salezija lahko tudi v slovenskem jeziku prebiramo in se učimo od njega biti krotki in od serca ponižni. Gotovo poznate sv. Karola Boromeja in sv. Vincencija Pavljana, ki sta dva apostola kerščanskega usmiljenja. Pervi je stregel kot kardinal in nadškof milanskim stanovnikom v strašni kugi, ki je razsajala v Milanu leta 1576; drugi je pa ustanovil red usmiljenih sester, ki so pravi angelji tolažniki revnim bolnikom, katerim strežejo ne za posvetno plačilo, pač pa zavoljo usmiljenega in križanega Jezusa.

(Dalje nast.)

Z Dunaja. (Križ na gori.) Še ni dolgo tega, odkar se je zveršil dogodek v planinskem kraju, o katerem so ljudje veliko govorili; ker pa ta dogodek ni le sam ob sebi zanimiv, temuč zraven še podučljiv, ne morem si kaj, ga tukaj kratko podati prečastitim bralcem in bralkam.

Ob vznožju neke gora, čez katero vodi precej obiskovana cesta v sosednji okraj, nahaja se prav lepo, reči smemo, cvetoče pohištvo, ktero obsega blizu štirideset oralov rodovitne planinske zemlje. To pohištvo imela je kot lastnino pred več leti družina, oče, mati in dva sinova, po vsem okraju zelo priljubljena. Stariši prizadevali so se na vse kriplje, da bi bila zemlja, kar narbolj moč, rodovitna. Niso se ustrašili nobenih stroškov, da bi z novostmi in resnimi poboljški povzdignili svojo kmetijo; stavili so ponos na to, da zapusté sinovoma prav zalo pohištvo. Zraven zanemarjali pa niso dolžnosti, ktere so imeli spolnovati gledé verske in čedne vzgoje svojih otrok: res, veljati so smeli gledé te prevažne reči kot vzgled celemu kraju. Strogo so pazili na to, da sta vstajala sinova zgodaj, in sicer po leti navadno ob štirih, po zimi pa ob petih; jutranjo in večerno molitev opravljali so vsak dan brez izjeme skupno; vsak dan šel je s sinovoma ali oče ali mati k sv. maši. Ko so se vernili, odpravili so se vsi, z družino vred, na natančno določeno in odmerjeno delo. Kot plačilo za pridnost in delavnost, vzeli so stariši, peljaje v mesto pridelke domače zemlje, včasih tudi sinova seboj, ter pri tej priliki z njima obiskali vselej tudi eno lepih mestnih cerkvá. Ravno tako niso nikoli opustili, kadar so se peljali čez goro, poklekniti pred križ, ki je stal na verhu in opraviti kratko in pobožno molitev za srečno vožnjo ter se pripročiti za milosti iz nebes. — Gospodarstvo se je vidno povzdignilo; povsod vladal je največji red in največja snaga; vsa dela bila so natančno razdeljena, tako da sta vedela sinova, pa tudi družina, česar se imata lotiti. Prišli so tedaj tudi ljudje od blizu in daleč, da si ogledajo z dovoljenjem posestnikovim izverstna polja, ter pozneje te pridobljene skušnje tudi pri svojih posestvih v prid porabijo. Tako množil se je dobiček od leta

do leta in zraven svoje dobrotelčnosti mogel je gospodar še marsiktero lepo svotico za sinova na obresti naložiti v hranilnici bližnjega deželnega glavnega mesta.

Kakor se pa v življenji navadno godí, da si sledi veselje, žalost in bridkost, tako zadel je tudi omejeno pridno družino hud udarec; dobra, za svojo družino preskerbna mati ločila se je po kratki bolezni s tega sveta. Manjkalo je sedaj duše vsega pohištva; vendar trdil se je že mnogoletni oče, da chrani gospodarstvo v dobrem stanju. Ne dolgo nato zadel je starega moža mertvud, tako da so ga morali odslej povsodi nositi in čez malo mesecev sledil je tudi on dobri, pridni ženi v večnost. Po njegovi oporoki gospodarila naj bi njegova sinova, jeden 25, drugi 22 let star, skupno ter si delila letne dohodke. Začetkoma ostalo je pri tem; toda kmalu pozabila sta na opomine starišev in eden hotel je to, drugi zopet ono vstanoviti, jeden dal je poslom ta, drugi drugačen ukaz, tako da večkrat niso vedeli, ktere ga ukaze bi najprej spoznili; nastale so kmalu večje razprtije med bratoma in očitala sta si drug drugemu, ko so jima sem ter tje kaki načerti spodleteli; nobeden nju ni hotel kriv biti. Večkrat zgodilo se je, da sta se prepirala vpričo poslov, celo drug družemu pretila ter se obrekovala; se vé, da zgubila sta s tem skoro vso veljavo pri družini. Skupno delovanje postalo je na ta način nemogoče; naposled ločila sta se v jezi in sovraštvu; mlajši brat zapustil je očetovski dom, da bi živel in začel kak obert v bližnjem glavnem mestu, kjer je imel prav mnogo dobrih prijateljev. Cele štiri leta se odslej brata nista vidila. Ker je pa mlajši mislil, da mu dela brat krivico ter mu vedno prikrajšuje strogo določeni znesek, ktero mnenje so mu večkrat priterjevali sovražniki in nevošljivci, ni poznala njegova jeza nobenih mej; vedno mislil je na maščevanje ter slednjič storil strašen sklep, brata svojega s silo odpraviti, akoprav zgubi sam pri tej priliki življenje. Sklenil je tedaj, nekega dne iti čez goro obiskat rojstveno hišo, nato nena doma svojega brata napasti ter mu zasaditi morilno orožje v persi.

Bila je še tema, ko se je odpravil na pot. Med 3—4. uro zjutraj dospel je do podnožja gore, čez katero je hodil prejšnja leta tako mnogokrat s svojimi dobrimi stariši in z bratom, kateri sam ga še loči od očetovskega doma. Maščevanje pospeševalo mu je korake; ne da bi se kaj ustavil, ali med potjo kaj spočil, hitel je proti gorskemu verhu, proti mali planinci, raz ktere mogel je že videti očetovski dom, kjer je bil preživel tako srečno svojo mladost. Naposled dospel je gori na verh, le še kratka pot — in videl je z daljave že sveti križ, pred katerim je v prejšnjih letih prav pogostokrat in pobožno molil s svojimi rajnimi stariši in z bratom.

Vendar — kako presenečenje! Njemu znani voz stoji tiho sredi ceste; z žitom obloženi voz ima na stranski deski začetne čerke njegovega rajnega ljubega očeta, in pri svetem križu, na klopi pod križem, kleči — njegov brat ter moli s povzdignjenima rokama, pobožno, ozirajoč se proti nebu. Kakor bi bil okamenel, ostane pri tej priči na mestu; spomnil se je precej tistih let, ktere je s svojim bratom tako srečno in zadovoljno preživel v očetovski hiši; spomni se nauk in opominov dobrih, ljubih starišev in dušnih pastirjev; z žalostjo spominja se srečnih brez-

številnih trenutkov, ko je tudi on s svojim bratom ravno na tem, k pobožnosti tako vabljevem kraju molil k Bogu Zveličarju, ter ga prosil sreče in blagoslova za se in za svojce. Oči jele so se mu solziti. Ljubezen, ktera je na lesu sv. križa umerla, ktera je obsegla s svojima razprostertima rokama celi ne-hvaležni svet ter klicala usmiljenje celo nad svoje smertne sovražnike, — ganila je tudi njegovo okamenelo serce; stopilo se je vpričo terpečega Kristusa ter — odpustilo vse poprej tako sovražnemu bratu. Ko je poprej največji sovražnik svojega brata tako stal ter je ljubezen premagala njegovo sovraštvo, zgrabi pod suknjo skrito bodalo ter ga verže daleč proč od sebe v germovje; nato približa se počasi bratu, ga priserčno pozdravi ter mu jokaje seže v roke. Klečeči, s prva silo iznenaden in izsenečen, objame brata; nato opravita oba skupno molitev, ktero sta pred več leti molila tu pred križem z rajnimi stariši vred. Sprijaznila sta se zopet popolnoma; mlajši brat popustil je obert v mestu, se vernil na svoj dom, kmetoval odslej skupno s svojim starejšim bratom ter dajal zopet vsej okolici najlepši izgled pravega prijateljstva in resnične edinosti. Tako utolažila se je pri svetem križu v malo trenutkih jeza in minulo je hudo sovraštvo, nastala pa prizanesljivost, mir in najgorečnija bratovska ljubezen.

Janez Repič.

Razgled po svetu.

Nemški cesar je sv. Očetu o 50letnici poslal predrag perstan, ktere ga je general Loë v cesarjevem imenu visokemu Jubilantu izročil v slovesni avdijenci med prelepim govorom.

V Dobrovniku je 13. t. m. umerl ondotni škof Maté Vodopić. R. I. P.

Italija. — Pridni list „La Ricerazione“ št. 6 v Terstu piše to-le: Vradna Italija se pripravlja obhajati v Rimu sreberno poroko kralja Umberta s kraljico Meto. In ne mara bolj kot obhajati dogodek kraljeve družine, zdi se, da se namerja otemnovati katoliška preslavljanja papeževa. Tu vam bodo tur-nanja, razsvitljave; na mestne stroške, in med drugim laška vlada po svoji šegi napravlja nagajanje papežu: vojaško parado na grajskih travnikih, naj bližej Vatikana, pred očmi Njih Svetosti. To se pač ne more imenovati djanje spodobnosti.

Ogersko. Kalvinska vlada se péha zoper svetost sv. zakona in hoče svetnjaški zakon vstanoviti. Kakor šiba za to brezbožnost je pa med vlado samo vstal razpor in je upanje, da se bodo katoličani jeli oserčevati ter možko se braniti zoper novodobne brezbožnosti, ki se godé v nesrečnem kraljestvu svetega Štefana.

Francosko. Francosko-republikansko vohunstvo v cerkvenih rečéh se vedno bolj razodeva. V kratkem ima menda na svitlo priti ukaz, vsled ktere ga bodo računi in predštevji vsih cerkvá in konzistorijev pod-verženi vsim pravilom in računodajstvom družih javnih ter posvetnih naprav. To bi se reklo cerkvene zadeve popolnoma v posvetne roke spraviti, povsod bi bili davkarji in državni vradniki namesto cerkvenih blagajnikov in računovodstev, prefektovski svet in svetni računski dvor namesto škofa, država

namesto cerkve. Pokojni škof in državni poslanec Freppel je terdil da ta naredba je naj osorniša tlačenje in zatiranje cerkve ter še zanikarniša kot šolska postava. To je tedaj tista „liberté“ prostost francoskih framasonov, katerih namen je, Cerkev in vero zatreti. Tako svobodo sploh razklicujejo evropski liberali in framasoni. Kolik razloček je med ameriško in francosko republiko! — Kakor „Amerikanski Slovenec“ 3. marca t. l. piše, je v začetku svečana „katoliški znanstveni klub“ v Filadelfiji obhajal svoj obletni shod. Pri tej priliki je ameriški kardinal Gibbons govoril nekatere silo tehtne besede. Rekel je: „Pozvali ste me, da naj odgovorim na napitnico:“ — „Deržava in cerkev.“ — Proučevanje in opazovanje me je prepričalo, da cerkev rodovitneje deluje in se bolj razcvita, ako je prosta, da zveršuje svoje božje poslanstvo brez vsacega vmeševanja deržave. V tej deržavi (v Ameriki) je cerkev, hvala Bogu, prosta in zato tudi bolj sadovito vspeva. Cerkev in deržava hodite vstrično, podpirate druga drugo in nobena ne skuša po krivici segati po pravicah druge. „Tu varuje deržava cerkev in se vendar ne vmešuje v njene duhovne zadeve.“ Tako govori kardinal še dalje in rjemu se zdi, kakor bi bila ondotna deržava vsa prešinjena kerščanskega duha. Tukaj, pravi, posvečujemo nedeljo ravno tako, kakor v kateri koli olikani deželi. (Pač da, v nekterem oziru še bolj. Vr.) V nedeljo so zaperta posvetna sodišča... Deržavna in deželna postavodajstvena zasedanja se začno z molitvijo, da bi nebeški Oče razlil svoj blagoslov na vsa posvetovanja itd.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij (sušec.)

a) Glavni namen:

Živa vera.

b) Posebni nameni.

26. **Cvetna nedelja.** Vredno praznovanje velikega tedna. Uslišanje sv. Cerkve za rešenje sveta. Vernitev pregnanih redov v Nemčijo.

27. **S. Ruperr.** Mašniki in obhajanci. Prav hude bridkosti redovniške. Odpravljenje neke hudo pregrešne razvade.

28. **S. Janez Kapistran.** Avstrijski cesar in njegovi narodi. Zastopniki katoliškega ljudstva. Razcvitanje dobrega časništva na Avstrijskem.

29. **S. Ludolf.** Katol. ljudska družba za katol. Nemčijo (in katol. društva na Slovenskem.) Ohranitev nekega posestva za katoliške potomce. Tuje dekle na Francoskem zlasti za ohranitev vere in čednosti.

30. **Veliki četrtek.** Hvaležnost za dedščino ljubezni Jezusa Kristusa v najsvetejšem Zakramentu.

31. **Veliki petek.** Zmaga sv. Križa nad peklom. Spreobrnjenje judov in poganov. Svetišča v obljubljeni deželi. Vse poslano in ne še uslišane prošnje. Umerli v sušcu in kateri umerjo v malem travnu.

Nameni za mesec april.

1. Velika sobota. — **S. Hugon.** Hvala Jezusovemu presv. Sercu za premmogo uslišane prošnje. Vredno pripravljane na častljivo vstajenje Gospodovo.

2. **Velika noč.** Vstajenje N. G. Jezusa Kristusa. S. Frančišek P. Vstajenje iz grobov greha in hudih razvad. Dober namen.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe — Neka neprijetna zadeva, da bi se vgodno rešila na priprošnje sv. Jožefa. — Neka oseba se priporoča Lurški Materi Božji in sv. Jožefu za priprošnje in pomoč v dušnih težavah in bridkostih.

Zahvale.

Neka družina je bila N. lj. Gospej presv. Serca Jezusovega priporočena za spravo med seboj, kar se je v resnici doseglo veliko bolj, kot je bilo upati, torej večna hvala Jezusovemu in Marijinemu Sercu!

U. F.

Gospod in Gospa sta bila tako hudo bolna, da ni nobena časna pomoč nič več izlala; na priprošnje Lurške Matere Božje, S. Frančiška S. in sv. Ant. Pad. ali po priporočenju k njim in po opravljenih ss. mašah k Jezusovemu presv. Sercu sta pa oba v malo tednih zopet zdravje dosegla, za kar s temi versicami očitno zahvalo naznanujeta

P. M.

Serčna zahvala bodi sv. Jožefu za veliko pomoč, ki mi jo je skazal! Pretila mi je prav zelo huda bolezen, pa obrnila sem se z devetdnevno k sv. Jožefu, in bolezen me je popolnoma zapustila. O dragi prijatelj! bodi v kateri koli sili, dušni ali telesni, le zateci se k sv. Jožefu; posebno pa še v tem mescu, ki je Njemu še posebno posvečen, in zagotovim ti, da boš uslišan. O nikar ne zamudimo milost, ki nam jih tako bogato ponuja Božja milost na priprošnje tega velikega očaka!

M. -j.

Listek za raznoterosti.

V Ljubljani je sv. Jožefa dan, t. j. 19. sušca o poli 6ih zjutraj, po dolgi mučni bolezni, previdena večkrat s svetimi zakramenti za umirajoče umerla znana pobožna grofinja Sofija Averspergova, rojena Chorinska, vdova že davno umerlega deželnega predsednika Aleks. Aversperga. Prav slovesen pokop, katerega je vodil p. n. gospod generalvikar pl. Henrik Pavker, je bil v torek popoldne ob 5ih. Darovanje vencev je bilo vsled posebne želje pokojne odklonjeno. Ss. maše za ranjco so se v velikem številu opravljale preteklo sredo ob 10ih v Šenklažu, kakor tudi po družih cerkvah. Pokojna je bila znana zaradi posebne dobrotljivosti in skrbnosti za žensko mladino in sploh za ubožne, z obilno molitvijo in pogostim prejemanjem ss. zakramentov. Blagi hčeri grofici Gabrieli in Marijana jo priporočate v blag spomin in molitev. Bog ji daj večni mir.

Ljubljana. „Orbis Catholicus“, nedavno v „Danici“ omenjeni novi časnik, je prišel na svetlo v Rimu, v veliki osmerki, v latinskem jeziku, in res ravno 19. svečana — v dan Leonove škofovske zlate maše. Perva številka ima 16 strani, dobro vrejene tvarine in v prijetni, labki pisavi. Izhajal bo z me-

nom „Orbis Catholicus, ephemeris romana“ 15. in 30. vsacega mesca. Naročilo: 6 frankov na leto, se pošilja z napisom: Directioni „Orbis Catolici,“ Roma. Via Astalli, 19.

Č. g. Simon Zupan, katehet na dekliški šoli pri čč. gg. uršulinkah v Škofji Loki, je dobil faro Ježico pri Ljubljani.

Č. g. Andrej Taboj postal je veroučitelj na c. kr. deški vladnici v Gorici.

Skrunenje nedelje. Že spet se toži, kakor „Slovenec“ piše, da se ob nedeljah na Dolenjskem za novo železnico dela, kakor tudi, da se je v Kurjevasi predzadnjo nedeljo delalo na železničnem tiru. Ni čudo, da že delj časa skoro po celi deželi razne bolezni gospodujejo in zlasti veliko otrok pobirajo, pa tudi odrasčenih. Če je bilo skrunjenje dni Gospodovih nekdanj greh, je tudi zdaj, ker Bog je ravno tisti, nespremenljiv v plačevanju in kaznovanju.

V **Grebinskem Kloštru** na Koroškem je umerl čast. gosp. župnik Jan. Simončič. Bog mu daj večni mir!

Poterditev. Z naj toplejo zahvalo poterjujem, da sem za pogorelce v Velikem Otoku po „Zg. Danici“ nabranih 16 forintov resnično prejel.

Jan. Hofstetter,
župnik.

Na **otoku Kerku** je 19. t. m. umerl ondotni škof Feretič. R. I. P.!

Človek mora imeti pravo vero! Prostomišljaki pa tako-le modrujejo: „Človek mora imeti vero, pa je vse eno, ktero, vsaka je dobra...“ To pa se glasi ravno tako kakor bi rekel: „Človek mora jesti. Pa kaj? To je vse eno: seno ali klobase, ali slamo, ali igle, ali čepinje, škorpione ali pajke, zelje ali gnoj in kar je enacega. So ljudje še zdaj na svetu, ki ljudi malikom koljejo, žgó in darujejo; ali je tudi to dobra vera? Kdor tako govori, je prismoda! Ali tudi nespameten, kdor pravi, da je vsaka vera dobra? ... En Bog, en kerst! („Primorski List,“ str. 43.)

Brazilijski sejim.

(Prosto po izvirniku.)

Sejmi so povsod v navadi,
Kjer ljudje prebivajo,
In imajo kaj živadi,
Da jo tam prodajajo

V ponedeljek se kupčuje
Daleč tam v Braziliji;
Z belimi ljudmi norčuje
Braziljanec kuprasti.

Kaj veljá pobito kljuse —
Toti stari dedec tam?
Ki ima rujave ruse;
Kaj li pride tako k nam,
Novčiča zanj jaz ne dam!

Kaj stane pa ta hlapčon —
Bledi dečko! Jezer kron
On gotovo vreden je,
Ker zobe ima še vse.
Jezer modrosov požere,
Vsaki dan kolače tri;

Pa še žganja štiri mere.
Saj poprej za delo ni! —
Bil bi tega vreden,
Pa možganov ni!
Sicer pa je čeden,
Dam ti franke tri.

Kaj veljá ta klepetača?
Zbrusila si je zobe;
Mora biti prava kača,
Že na licu vidi se.
Toto si pa deni v žep,
Boš imel dobiček lep.

Mlade deklice stojijo
Tam slovenske za prodaj;
Zdaj še réve se smejiyo,
Češ, jih čaka zlati raj?
Kaj veljá ta bela roža?
Oprašuje kupec mlad,
Je za delo močna koža,
Plačal nekaj več bi rad,
Za to ptujo rožico
Dam pa že ti frankov sto!

Kaj pa ta slovenka?
Ki živi le mesce tri?
Bila bi pečenka.
„Čem jo kupiti!“ —
Nikdar ne boš jedel je,
Tote božje stvarice!

* * *

Dete mило se razjoče,
Kakti razumelo bi;
Mati ga na serce vroče
Stisne v grozni žalosti.
Te — edini ljubček moj —
Vzamem živa v grob seboj!

Simon Gaberc.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev: Zofija grofinja Averspergova 6 gld. — Neimenovan 20 kr. — Iz št. Jerneja 61 gld. — Z Žužemberka 45 gld. — Po prečast. gosp. kanoniku Rozmanu 10 gld. — Po čč. gg. Uršulinarah v Ljubljani 40 gld. 22 kr. — Iz Suhorja po č. g. Fr. Češareku 13 gld. 38 kr. — Z Lipoglava 8 gld. 80 kr. — Z Ambrusa 20 gld. — Gospodična M. Zupan 1 gld. — S Češnjic 12 gld. 52 kr. — Neimenovana gospodična 50 kr. — Iz Doba 59 gld. 20 kr. — S Poljanic 12 gld. — Iz Krašnje 5 gld. — Iz Velesovega 14 gld. — Iz Kostanjevice 35 gld. 46 kr. — Iz Kranja 52 gld. 40 kr. — Z Vranje Peči 22 gld. — Čast. vodstvo in dijaki knez. škof. Alojzijevisča 20 gld. — Čč. gg. Uršulinarice v Ljubljani 30 gld. — S Šenčurja pod Kumom 31 gld. 40 kr.

Za dijaško mizo: Družina za obletne godove 50 kr. — Č. gosp. župnik Lor. Kristofič 2 gld. — Dr. S. E. 2 gld. z dobrim naukom:

Stava, stava
Ta je prava,
Kjer dobiček cel in čist
Gre dijakom le v korist! —

Za sv. Očeta: Neka družina za obletne godove 50 kr. —
Za misijone: Družina za obletne godove 50 kr. — Po čast. gosp. župniku Jan. Ažmanu 2 gld. 40 kr.
Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana 20 gld.
Za Maccetonijsko: Č. g. župnik Lor. Kristofič 2 gld. — J. Kotnik 2 gld.
Za najpotrebnejše misijone: Neimenovan 3 gld. — Čast. g. župn. Lor. Kristofič 1 gld.
Za sv. Detinstvo: J. Kotnik 1 gld.